

Participis

Aquesta forma que anomenem el participi passat, de fet, es pot considerar com un adjectiu verbal. Però la seva capacitat per a comportar-se com un autèntic adjectiu i poder, per tant, acompanyar el nom i qualificar-lo i determinar-lo, és variable. Hi ha, naturalment, una sèrie de participis passats esdevinguts autèntics adjectius amb un significat especial. Però el que ara ens interessa de posar en relleu és que en molts casos els participis passats de verbs transitius poden usar-se com a qualificatius dels noms que representen el complement directe d'aquests verbs, cosa que no és possible en aquells altres verbs que exigeixen complements d'objecte introduïts per una preposició.

Així, talment com diem *Cremem els documents. Perden les claus. Cacem un conill. Pinto la porta. Desen les joies*, podem construir els grups nominals que hi correspon: *Els documents cremats. Les claus perdudes. Un conill caçat. La porta pintada. Les joies desades*, en què els participis, com a vers adjectius, qualifiquen el nom, el determinen i admeten la modificació adverbial: *La porta mal pintada*. En canvi, no podem obtenir un resultat semblant amb verbs com *adonar-se, penedir-se, accedir, vacillar, contribuir, participar, avesar-se, desistir, etc.*, que exigeixen complements introduïts per una preposició: *S'adonen dels defectes. Accedeixen a la petició. Desisteixen de la seva actitud, etc.* Efectivament, els complements d'aquestes oracions no admeten la companyia —la predicació— dels participis d'aquests verbs com a adjectius: «els defectes adonats», «la petició accedida», «l'actitud desistida», són construccions inadmissibles, que el règim (l'enllaç prepositiu) no permet. Si no es troba un verb transitiu de sentit equivalent —els defectes advertits, la petició admesa—, cal recórrer a una oració relativa, que fa la funció d'adjectiu, és a dir, de complement del nom, i que es pot sotmetre al règim prepositiu: *els defectes de que hem parlat, la petició a que hem accedit*.